

Recviem

Val

Mai știți voi oare, oameni, ce-i aia îndurare,
Ce e aceea milă, durere,-amar, ce-i chin?
Culegi numai ce sameni, din ură nu răsare
Iubire, mângâiere, doar lacrimi și suspin;

E plată și răsplată, natura, Dumnezeu,
Când legi sunt încălcate și buna rânduială,
Se-nvârte-a vieții roată, se-ntoarce ea cam greu,
Dar vechilor păcate, tre' dată socoteală;

Cum suflete pustii, bolnave stau la pândă,
Iar legile divine le-noadă și le leagă,
Acum, sau mai târziu, dau bir, și cu dobândă,
Când lor le e mai bine și viața mult mai dragă,

Iar de vor fi în stare, cumva, să păcălească,
Plecând din astă lume cu bilul neplătit,
Copii rămân, nepoți, în urmă să plătească,
Și fără nicio vină, plăti-vor înzecit;

Mai știți voi oare, oameni, sau poate-ați dat uitării
Doftanele jilave, canalul, ce-i surghiun,
Mirosul de tămâie al morții, al ororii,
Și-al prafului de pușcă din ziua de Crăciun?...

Mă ierte-a țării glie și neamul românesc,
Tot ce-au greșit părinții, bunici și străbunici,
N-am aur, n-am moșie, cu fruntea jos plătesc,
Iar martori fi-vor sfinții, curat când plec de-aici,

Că de-oi lăsa cumva, ca zestre, moștenire,
Copiilor, plecând ca hoții dintre hoți,
Păcatele-mi vor fi eterna pomenire,
Când mă vor blestema, nepoți și strănepoți.

Valeriu Cercel